

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

KATE HEWITT
Raktas į išsigelbėjimą

2021 sausis–balandis

Kate Hewitt

**RAKTAS Į
IŠSIGELBĖJIMĄ**

Romanas

Versta Kate Hewitt,
Greek's Baby of Redemption, 2019
© Kate Hewitt, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0675-8

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

- Neišeikite.

Milė Džeims sustingo, sukręsta kimiai išstarto vienintelio žodžio, pasigirdusio iš dorai nė nematyto vyriškio lūpų. Josios darbdavio.

- Atsiprašau?.. - ji iš lėto atsigręžė, stengdamasi ką nors įžiūrėti niūrioje medienos plokštėmis iškalto kabineto prietemoje, nes pro sunkias užuolaidas nebuvo matyti žydro Egėjo jūros dangaus, vien tik įspindęs siaurutis gelsvas saulės spindulėlis. Buvo graži vasaros diena, bet nykioje kabineto blausoje galėjai pasijusti lyg gūdų, tamsų žiemos vidurnaktį, nes storos akmeninės vilos sienos neleido prasisiverbti svilinančiam salos karščiui.

- Neišeikite.

Tai buvo įsakymas, išstartas griežtai ir valdingai, ir, nors ji labai iš lėto uždarė duris, jos vis vien aidžiai spragtelėjo.

Įėjusi į kabinetą, kaip paprastai, nuvalyti dulkių ji žingtelėjo atgal, pastebėjusi jį, sėdintį prietemoje.

Aleksandras Santosas buvo aiškiai nurodęs - jo trukdyti nevalia. Niekada. O dabar, pati to

nenorėdama, pasielgė būtent taip, nes, išgirdusi gaudžiant automobilio variklį, pamanė, kad jis išvyko. Jai širdis nusirito į kulnus mėginant jį aiškiau įžiūrėti tamsoje. Ar jis supyko? Kaip ji galėjo būti tokia neatidi?

- Atleiskite, *kyrie* Santosai. Nežinojau, kad jūs čia. Gal... gal jums ko reikia? - pasiteiravo ji kuo ramesniu balsu.

Per tą pusmetį, kai dirbo pas Aleksandrą Santosą namų ūkio tvarkytoja, nebuvo su juo šnekėjusi, išskyrus trumpai telefonu, kai jis ją pasamdė. Nuo Milės darbo pradžios jis pirmą kartą sugrįžo į šią prabangią poilsiavietę Graikijos Nakso saloje ir pastarąsias dvi dienas ji tik stypčiojo po vilą ant pirštų galų, kad tik su juo nesusidurtų, nes vyras buvo pareiškęs, kad nenori būti trukdomas. *Absoliučiai*. O dabar ji pasielgė visiškai nederamai.

- Labai atsiprašau, - suvebleno Milė tikėdamasi, kad jis ką nors pasakys ir nutrauks slegiančią tylą. Tai nebepasikartos...

- Tiek to, - jis nukirto spragtelėjęs pirštais, Milė veikiau pajuto nei pamatė tą judesį. - Klausėte, ar man ko nors reikia, panele Džeims. - Jis kalbėjo abejingai tęsdamas žodžius ir jo balsas skambėjo šiek tiek baugiai. O kad galėtų matyti jo veidą, kambaryje buvo

taip tamsu, šviesos ruoželis tepalietė tamsų kaip naktis jo viršugalvį.

Ji sumirksėjo stengdamasi daugiau ką įžiūrėti, o jis, lyg pasijutęs stebimas, pakilo iš už rašomojo stalo ir, atsukęs jai nugarą, priėjo prie lango, auksinė šviesa įrėmino jo siluetą – šešių pėdų ir trijų colių galingą stotą, baltus šiugždančius marškinius, aptempusius nugarą ir plačius pečius.

- Taip, - atsakė jis į savo paties klausimą. - Man tikrai šio to reikia.

- Kuo galėčiau pasitarnauti? - paklausė Milė, apsidžiaugusi, kad gali būti naudinga. - Gal norėtumėte užkąsti... ar kad sutvarkyčiau kabinetą?..

Ji nutilo, nes staiga apėmė nepaaiškinamas jausmas, kad jam viso to nereikia, ir ji pasijuto kvailai, kam pasiūlė.

Aleksandras Santosas jai neatsakė. Net nekrustelėjo, ir Milė negalėjo matyti jo veido. Žinojo, kaip jis atrodo, nes panaršė internete, kai jis ją pasamdė: tamsiaplaukis, ryškių skruostikaulių, šalto mėlyno žvilgsnio, turintis pavojingų galių.

Savotiško grožio, bet keliančio nerimą, lyg kas brauktų jai per nugarą lediniu pirštu. Atro-

dė susikaupęs ir tolimas, ryžtingų veriančių mėlynų akių, atitolęs nuo visų kitų, ryškiai besiskiriantis iš minios. Dabar ji jo visai negalėjo matyti ir tai jai nė kiek negelbėjo.

- Kiek laiko jūs pas mane dirbate, panele Džeims? - paklausė jis po ilgokos pauzės.

- Beveik pusę metų, - Milė nenustygo vietoje, nors stengėsi nesinervinti. Juk jam nėra pagrindo ją atleisti? Ir skūstis neturi priežasties. Penkis su puse mėnesio ji palaikė viloje švarą, padėjo sode ir apmokėjo visas namų ūkio išlaidas. Kadangi tvarkė namus, kurie vos ne nuolatos buvo negyvenami, suprato turinti lengvą darbą, bet jai patiko vila, Nakso sala, ir ji buvo labai patenkinta darbu - taipgi ir užmokesčiu.

Nors jos gyvenimas kitam galėjo pasirodyti nykus, Milei jis rodėsi tobulas. Daug metų stebėjusi nedarnius tėvų santykius, mėtoma iš vienos internatinės mokyklos į kitą, po nuolat rengiamų nuobodžių ir varginančių vakarėlių dabar ji jautėsi patenkinta vienu... ir itin dosniu Aleksandro jai mokamu atlyginimu. Negali būti, kad jis visa tai iš jos atims, būtent dabar, kai ji baigia sutaupyti Anos saugumui ir laimei būtiną pinigų sumą.

- Pusę metų, - Aleksandras pasisuko ir ji ga-

lėjo matyti jį iš profilio - jo trumpai kirptus plaukus, tiesią nosį, kampuotą skruostikaulį, putlias lūpas. Rodėsi panašus į statulą - iš tamsaus, grėsmingo, gražaus marmuro luito, tobulo ir šalto. Net ir blankioje kambario šviesoje iš jo stovėsenos, galvos padėties ji juto kažkokį atsiribojimą, tam tikro atstumo laikymąsi.

- Ar jūs čia laiminga?

- Laiminga? - klausimas ir pati mintis ją apstulbino. Kodėl jam parūpo jos laimė? - Taip. Labai.

- Bet turėtų būti gana nuobodu.

- Neblogai jaučiuosi ir viena pati, - ji šiek tiek apsiramino, nes pasirodė, kad jam rūpi vien jos gerovė. Tačiau... tai visai nebūdinga darbdaviui, jei tikėsime, kas rašoma internete, prisiekusiam darboholikui ir, pasak gandų, labai negailestingam savo konkurentams. Tas vyras, fotografuotas įvairiuose visuomeniniuose renginiuose, atrodo rūstus ir nemalonus, kartais į jo ranką remiasi elegantiška moteris, bet jis retai kreipia į ją dėmesį, bent jau jos matytose nuotraukose ir vaizdo įrašuose. Lygtų moterų ten visai nebūtų.

- Betgi jūs labai jauna, - jis nutilo ir Milė luk-

terėjo. – Kiek jums?..

– Dvidešimt ketveri, – tai turėtų būti jam žinoma iš jos trumpo ir niekuo nepasižyminčio gyvenimo aprašymo.

– Ir jūs lankėte universitetą...

– Taip, Anglijoje, – ketverius metus studijavo šiuolaikinės kalbas, ji puikiai moka italų, prancūzų, taip pat gimtąją anglų, o dabar dar ir šiek tiek graikų kalbą. Tačiau Aleksandriui Santosui tai žinoma.

– Tada, suprantama, turite didesnių tikslų? – paklausė jis. – Nei valyti kambarius?..

– Esu visiškai patenkinta dabartine padėtimi, *kyrie Santosai*.

– Prašau vadinti mane Aleksu, – ji nieko neatsakė. – Ar nesvarstote grįžti į Paryžių? Kaip suprantu, prieš atvykdama čia dirbote vertėja?

– Taip, – ir uždirbdavo grašius, palyginti su dabartiniu atlyginimu. Ji pagalvojo apie nykias dienas biure verčiant atsibodusius verslo laiškus. Tada prisiminė Filipę aukso spalvos plaukais, spindinčia šypsena, lyg medumi pateptus jo žodžius ir visa suvirpėjo. – Neturiu noro grįžti į Paryžių, *kyrie*...

– Aleksai.

Ji nieko neatsakė, nes vėl ėmė dvejoti ir ner-

imauti, kur link nuves ši trikdanti kvota.

- O kaip dėl meilės reikalų? - netikėtai paklausė jis ir ji apstulbo. - Vyro, vaikų?.. Ar norėtumėte to ateityje?

Milė svarstė, nežinojo, ką atsakyti. Argi darbdaviui dera to klausinėti? O ir jai, argi dera neatsakyti?

- Klausiu, nes mėgstu užsitikrinti tęstinumą, - pridūrė Aleksas, lyg gebėtų skaityti jos mintis. - Jei po metų dėl kokio vyro norėtumėte išvykti...

- Neketinu išvykti dėl kokio vyro, - oriai atšovė Milė. Kadaisė būtų sekusi paskui Filipę. Bet kur, iki kol sužinojo tiesą. Iš jo paties. Net ir dabar matė pašaipiai blyksinčias jo akis, negailestingai patemptas lūpas. Ji nuginė tą vaizdą šalin ir sutelkė dėmesį į Aleksą Santosą, nors vargiai galėjo jį matyti. - Toks klausimas užgaulus.

- Nejaugi, - Aleksas ir toliau žvelgė pro užuolaidų tarpą. Buvo neįmanoma suprasti, ką jis mąsto. Ji pasijuto lyg mažas mechanizmo sraigtelis, kurio galima nė nepastebėti. Tačiau jis teiraujasi tokių asmeninių dalykų... kodėl? - O kaip dėl vaikų? - netrukus pridėjo jis.

Milė vos susilaikė nežioptelėjusi.

- Apie tai negalvoju, - galiausiai pasakė ji. - Kad ir kaip būtų, šiuo metu vaikai manęs nedomina.

- Tik šiuo metu? O gal nedomina iš viso?

Milė bejėgiškai gūžtelėjo pečiais.

- Aišku, kad šiuo metu ne. O gal ir visai. Bent jau artimiausiu metu, - ji žinojo, kokios nestabilios būna šeimos, ir nors jai kaip ir daugumai moterų buvo būdingi motiniški instinktai, nesinorėjo pulti stačia galva. Pirmiausia reikia pasirūpinti Ana.

- Tai jūs nenorite susilaukti vaikų?

Milė pajuto, kad rausta. Kodėl jis su ja primygtinai apie tai šneka?

- Gal kada nors, - sumurmėjo ji. - Nemažiau taip toli į priekį. Bet išties, nesuprantu, kodėl jums tai rūpi.

- Galbūt tuojau suprasite.

- Atsiprašau?.. - jis neatsakė ir ji išpūtė plaučiuose susikaupusį orą. - Ar tai viskas, *kyrie*... Aleksai? - pagaliau paklausė ji. - Jei taip, tada eisiu...

- Dar ne viskas, - išgirdusi jo žodžius ji sustojo. - Turiu jums pasiūlymą, panele Džeims.

- Pasiūlymą? - jai nepatiko, kaip *taí* buvo pasakyta. Žodis turėjo gilią prasmę, buvo apipin-

tas užuominomis, nors Aleksandro Santoso ištartas šiurkščiai. – Nežinau, ar aš...

– Visiškai padorų pasiūlymą. Iš tiesų, patį padoriausią, – jo balse buvo justiški niūroko humoro, kurio ji nesuprato, todėl laukė, nes nežinojo, ką atsakyti. – Tai verslo pasiūlymas, – paaiškino Aleksas. – Labai dosnus. Jūs priėmėte šį darbo pasiūlymą dėl atlyginimo, tiesa?

– Taip... – ir kad būtų kuo toliau nuo Paryžiaus, pašaipaus Filipės žvilgsnio ir jo šutvės, bet ji neketina į tai gilintis.

– Pinigai jums paskata?

– Teikia finansinio stabilumo, – ir galimybę sutaupyti pinigų Anai, bet ir šito ji neketino aiškinti. Pernelyg sudėtinga, liūdna ir niūru, o ir darbdaviui nebūtina žinoti visų smulkmenų.

– Maniškis verslo pasiūlymas suteiks jums finansinį stabilumą. Galima sakyti, tai jo didžiausias privalumas. Bet turiu pripažinti, kad šis sumanymas iš pirmo žvilgsnio gali pasirodyti neįprastas, – pasigirdo jo gergždžiantis ironiškas juokas, kuris būtų ją pašurpinęs, jei nebūtų nuskambėjęs taip beviltiškai. – Nors galbūt ir ne, turint omenyje, kad jūs rami ir praktiška. Manau, įžiūrėsite to pasiūlymo praktinę naudą.

- Turbūt turėčiau padėkoti? - Milė žvelgė į jį su nerimu, visai nesumojo, ką ir galvoti. - Bet aš visai nežinau, apie ką jūs kalbate. Tai koks tas... verslo pasiūlymas?

Nors nebuvo tikra, ar išvis norėtų žinoti. Kad ir koks jis būtų, neatrodė nei tikėtinas, nei įprastas. Ko jam iš jos reikia mainais už *pini-gus*?

Ji nėra naivi ir, deja, šį tą išmano. Numanė, ko jis galėtų norėti, nors tai vargu ar tikėtina. Žinojo nesanti graži - pilkšvai rudų plaukų, tos pačios spalvos akių, nekrentančios į akis figūros. Ji ne toji, dėl kurios vyrai užsidega aistra, nors kadaise taip kvailai buvo tuo patikėjusi ir turėjo ateičiai tiek daug vilčių. Tačiau ji apie Filipę negalvos.

Kvaila būtų net pamanyti, kad toks vyras kaip Aleksandras Santosas, gražuolis milijardierius, kuris tikriausiai galėtų pasirinkti moterį, kokią tik panorėjęs, imtų ja domėtis. Absoliučiai juokinga, derėtų tai nuolat turėti galvoje. Vien žiūrėdama į jį, gaubiamą prieblandos, spinduliuojantį niūriu įgimtu valdingumu ir skleidžiantį neabejotiną žavesį, ji suprato, kad tai, ką jiedu išgyveno, skiria didžiulė praraja. Net negalėdama jo gerai matyti, ji jį *jautė* kaip elektros impulsą ore - jis kėlė pavojų, jaudino

ir, žinoma, buvo neliečiamas.

Tačiau ko jam *galėtų* prireikti? Ką ji tokio *turi*? Mintyse apžvelgė visus įmanomus variantus, bet nė vienas netiko. O ką, jei jis linkęs į kažką... *keisto*? Fetišizmą ar kokias kitas keistenybes, kurių nedrįstų siūlyti tai, kuriai jaučia pagarbą... bet ne, čia jau jos vaizduotė tikrai įsismarkavo. Galbūt jam tiesiog reikia kokių namų ūkio paslaugų.

Gal nori nuskraidinti ją į Atėnus, kad sutvarkytų jo butą mansardoje. Bet Milė suprato, kad pati save apgaudinėja. Dulkių šluostinėjimas ir grindų valymas – ne patys paklausiausi gebėjimai, tad buvo aišku, kad Aleksas Santosas pasiūlys kažką neįprasto.

– *Kyrie Santosai.*

– Aleksai.

– Aleksai, – ji prisivertė pakartoti jo vardą, garsas pasigirdo aštrus kaip besisukančio užrakto kaiščio. Jis vis dar stovėjo nūsikusęs ir tylėjo. – Ar atskleisite man, koks tas jūsų pasiūlymas?

Vyras atsakė nusigręžęs į langą, abejingu šaltu balsu.

– Noriu, kad tekėtumėte už manęs....